

<p> Za emancipovane zapadnjake, hidzab ili veo, je prepreka za zenstvenost. To za njih simpbolizira krah zenskog duha i simbol ropstva koji zenu transformira u pasivni dio, kojoj je jedino dozvoljeno van kuće da kupi muzu rucak.

 Za Englezice, hidzab predstavlja zivu smrt. Ovo bi takodje mogao biti osjecaj francuskih zvanicnika koji su odlucili da baniraju hidzab u skolama, vjerujuci da nijedna mlada djevojka ne bi trebala nositi simbol represije na svojoj glavi.

 Jos za mnoge, ukljucujuci i mene, veo nije nikakav instrument tlacenja, nego znak slobode. Licno, nikada se nisam osjecala ovako slobodno dok ga nisam pocela nositi.

 Ali prije nego i zakljucite da sam ja zrtva propagande vjere koja mi je isprala mozak, ja cu vam naznaciti da sam ja katolkinja a ne muslimanka! Nisam sa misterioznog Istoka, nego tridesetdvogodisnja zena iz dosadnog Kenta. U moj zivot se ubraja da sam egzoticna plesacica i veliki model. Imala sam tri veze sa muslimanimskim muskarcima, no niti jedan nije od mene zahtijevao da nosim hidzab; cinjenicki, nasli su da je moje ponasanje malo nezgodno. Nema nikoga iz moje proslosti da je uticao na mene da nosim veo. Jednostavno to radim jer ja to volim. </p> <p>
 Uzivam u privatnosti, u barijeri koju kreira hidzab izmedju mene i zla, pomamnog svijeta, posebno u Londonu. Pronalazim veliki mir iza vela: ne osjecam se zaokupljenom prolaznicima; guzvom, bukom dok masa izgleda manje mocnom. Mogu se vratiti svome licnom sigurnom svijetu cak i dok hodam, u prakticnom nivou, osjecam se kompletno bezbjednom od nepozeljnih ispada.

 Hidzab je takodjer finansijski bezbjedonosni sistem. Kao vecina pjesaka u Londonu, ne mogu priustiti sebi da svakom beskucniku dam sitnisa kad ga vidim, ali se osjecam krivom kad ih ugledam. U svome hidzabu, svoju brigu mogu sakriti. Takodjer se osjecam sigurnom od dzeparosa. Gledaju na mene i sigurno misle □ilegalni emigrant, ne vrijedi truda□, zakljucujuci da moja velika tasna sadrzi samo nepotrepstine, jeftino povrce za mojih sesnaestero djece.

 U mome hidzabu kupovina je takodjer jeftinija. Mala zajednica muslimanskih trgovaca operira u oblasti. Kod njih se obrce pomisao □jedna nasa□ pa cijene budu veoma nize nego sto bi to bile za zapadnjake. Ako zelim da nesto kupim, obavezno se □hidzabiram□.

 Najvelicanstveniji efekat nosenja hidzaba je da automatski postajes clan muslimanske zajednice i postupa se sa tobom u skladu svih privilegija digniteta zene muslimanke. Kad udjem u muslimansku prodavnicu, muskarac ce mi blagonaklono reci □ Selam alejkum! Kako vam, damo, mogu pomoci?□ U autobusu, muskarci muslimani iz Afrike, bliskog i dalekog Istoka ce se pomjeriti u stranu i reci,□ Poslije tebe, sestro!□.

 Kancelarije, barovi i klubovi Londona su puni engleskih djevojaka u kratkim suknjicama i visokim sandalama, od kojih mnoge traze ljubav. Zene koje nose hidzab, ruzno okarakterisane od zapadnjaka, stvarno osjecaju sazaljenje prema ovim zapadnjackim zenama, koje se moraju ranjavati sa visokim sandalama, stetnim po kozu sminkama i teskim dijetama sve u cilju da bi nasle muskarca.

 Jedna moja prijateljica Iranka, je uspjesna poslovna zena. Ona svaki dan ide vani uglacana, nalakiranih noktiju, ostrih kostima i perfektne sminke. □ Dok sam bila u Iranu, bilo je mnogo lakse.□ Kaze ona. □ Ustajala bi u devet, nabacila bi na sebe

crnu veliku haljinu i uskakala u auto. Sada, moram da potrosim dva ili tri sata da bih se sredila, svako jutro.

 Mnogo puta hidzab je smatran kao stvar fundamentalista. Ali i u krscanskoj tradiciji, Sveti Pavle je naredio zenama da pokriju svoje glave, sve do sezdesetih, ni jedna zena se nije mogla naci u Crkvi Engleske bez sesira i rukavica. Mnoge Englezice su oblacile vani sesire. Indijke i Sikhkinje su i dalje trazene da pokrivaju svoje glave zbog njihova digniteta ili ponosa a ortodoksne Jevrejke su tradicionalno oblacile salove oko njihove kose da bi se sklonule od muskaraca koji nisu njihovih muzevi. Ipak, izmedju svih ovih kulturnih grupa, jedino su muslimanke izgleda opisane kao one koje su slabe, potlacene a na racun njihovih pokrivaca.

 Dvije nepozeljne zene su, muslimanka koja nosi hidzab i militantna feministkinja. Kada su zene u sedamdesetim pocle da se sisaju na kratko, nosile komfortnu obucu, one su odbijale ideju patnje u ime mode i odbijale da ucestvuju u frantickim ritualima da bi privukle gladne, nezadovoljne muskarce. Tako shodno tome i zena u hidzabu moze zadržati svoj identitet a bez da bude rob nikada zadovoljenoj zapdnoj zelji za ljepotom.

 Posebno tuzan artikal je izasao u popularnom zenskom magazinu prosle sedmice, nazvan: "Kako da manje mrzis svoje tijelo." Ja sam to pokazala mojoj prijateljici, Arapki, koja se zove Melika. Uхватила se за главу i rekla: "U mojoj kulturi, muskarci su tako zahvalni kada se ozene zenom koju vide svojom velicanstvenom princezom pa kakva god izgleda i velicine ona bila."

 Sa hidzabom, muslimanke znaju svoju moc i vrijednost. Jedan mi je musliman rekao:"Moja zena je kao lijepi dijamant. Biste li napustili lijepi dijamant da dobijete drugi isparan i ukraden sa ulice? Ne, zamotat cete ga u velvet. E ako bas hidzab cuva moju zenu, koja mi vise vrijedi nego bilo koji nakit."

 Naravno, ako bi bilo ko pokusao da skine moj veo ili da me natjera da ga obucem, ja bih se pobunila nasilnicki. Imam privilegije da zivim u zemlji u kojoj mogu nositi sta zelim. Nisu sve zene tako sretne. Licno, pronasla sam u hidzabu andjela cuvara.

 Moja mati, kako god, tvrdi da ga nosim jer se ne volim cesljati.

 Stella White

 The Daily Telegraph

Prevela, Umm Fatima